

Arrest

nr. 209 596 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig derde verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot U. E. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 209 595 van 19 september 2018 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, alsook die van zijn echtgenote, nam het Commissariaat-generaal op 11 augustus 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekers asielrelaas, waarop zijn echtgenote zich ook steunde, ongeloofwaardig is, en de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard was dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ging, net als zijn vrouw, niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

In het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker en zijn vrouw, die zich opnieuw op dezelfde asielmotieven als haar echtgenoot steunde, nam het Commissariaat-generaal op 2 maart 2017 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat verzoeker en zijn vrouw tegen die beslissingen indienden, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 188 006 van 06 juni 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker geheel nieuwe verklaringen af. Hij verklaart in het verleden te hebben gelogen en stelt dat de werkelijke reden van zijn vlucht een bloedwraak betreft. Hij licht toe dat hij met een vrachtwagen een auto zou hebben aangereden waarbij de inzittende het leven liet, waarna diens familie nadien een bloedwraak tegen hem zou hebben uitgesproken en hij zich genoodzaakte voelde zijn land van herkomst te ontvluchten.

Verzoeker legt volgende documenten neer: een proces-verbaal van het ongeluk, medische documenten inzake zijn psychische toestand en een brief van Gannushkina die zijn relaas bevestigt.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat het Commissariaat-generaal niet kan inzien waarom verzoeker de problematiek rond de bloedwraak niet vroeger naar voor bracht. Dat verzoeker, bijna drie jaar na zijn aankomst in België en na twee verzoeken om internationale bescherming plots aandraaft met een volledig nieuw relaas is, zo luidt de beslissing, weinig ernstig. Verzoekers verklaringen het psychologisch moeilijk te hebben om over dit incident te spreken en zijn langdurige opvolging door een psychiater, kunnen, net als de moeilijke omstandigheden van zijn verblijf in België gezien inzonderheid de medische situatie van zijn dochter, onvoldoende verklaren waarom verzoeker het ongeluk en de bloedwraak nu pas aanhaalt, aldus de commissaris-generaal. Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat het gegeven of iemand al dan niet schuld treft aan de dood geen verschil uitmaakt (voor het uitroepen van een bloedwraak), wordt vastgesteld dat dit weinig overtuigend overkomt in het licht van de aan het administratief dossier gevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarin, zo merkt de commissaris-generaal op, o.a. expliciet wordt gesteld dat een bloedwraak nooit wordt uitgesproken naar aanleiding van een verkeersongeluk. Los hiervan zijn verzoekers verklaringen betreffende de nasleep, zo vervolgt de bestreden beslissing, zeer vaag en algemeen. Gezien er onvoldoende redenen zijn om te overtuigen waarom verzoeker pas bij zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming met dit motief naar voren komt, uit algemene informatie blijkt dat de context waarin hij de bloedwraak plaatst evenmin overtuigend is en zijn verklaringen over de nasleep zeer vaag zijn, kunnen er, aldus de commissaris-generaal, geen elementen gedistilleerd worden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. Er wordt dienaangaande o.a. opgemerkt dat hoewel er veel indicaties zijn dat verzoeker daadwerkelijk psychologische problemen heeft, dit onvoldoende kan gelinkt worden aan de door hem verklaarde vervolgingsvrees, namelijk een bloedwraak, waardoor hij zich voor de medische kant van de zaak dient te wenden tot de 9ter-procedure

die hij, zo luidt het, klaarblijkelijk al is opgestart. Er wordt benadrukt dat de door verzoeker neergelegde attesten onvoldoende kunnen ondersteunen dat verzoeker het slachtoffer van een bloedwraak werd waaruit zware psychische problemen zijn ontstaan. Verder wordt opgemerkt dat gezien verzoeker na de oorlog nog vele jaren in de Russische Federatie heeft verbleven, gewerkt en een leven opbouwde, het gegeven dat de oorlogsjaren tekenend voor hem waren, niet volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Tot slot wordt op grond van de informatie van het Commissariaat-generaal vastgesteld dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2.2. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats op goede grond het volgende vastgesteld: "Vooreerst dient te worden gesteld dat het CGVS niet kan inzien waarom u de problematiek rond de bloedwraak niet vroeger naar voor bracht. U gaf aan dat de bloedwraak reeds uitgeroepen werd toen u nog Tsjetsjenië verbleef naar aanleiding van het ongeluk dat eind 2014 plaatsvond en dat dit dan ook de reden van uw vlucht was. Bijgevolg was u reeds op de hoogte van de volledige problematiek toen u op 05/02/2015 een eerste asielaanvraag indiende. Hoewel u in het kader van deze aanvraag 2 keer uitvoerig door het CGVS werd gehoord bracht u op geen enkel moment deze problematiek aan. Ook bij uw tweede asielaanvraag die u 2 jaar later indiende repte u geen woord over een bloedwraak die de reden was waarom u diende te vluchten. Evenmin in het beroep dat u tegen de weigeringsbeslissing indiende. Dat u, bijna 3 jaar na uw aankomst in België en na 2 asielaanvragen, plots aandraaft met een volledig nieuw relaas is weinig ernstig. U gaf wel aan dat u het psychologisch moeilijk heeft om over dit incident te spreken en uw advocaat verwijst naar een langdurige opvolging door een psychiater. Hoewel kan worden aangenomen dat u in moeilijke omstandigheden in België verblijft, zeker gezien de medische situatie van uw dochter, en dit mogelijks een psychologische impact op u heeft kan dit onvoldoende verklaren waarom u nu pas dit element aanhaalt. Bovendien komt het bevreemdend over dat u tijdens uw psychische opvolging in Duitsland (november 2016) evenmin over de bloedwraak sprak hoewel u schijnbaar intensiever opgevolgd werd in Duitsland (cfr opname). In de Belgische attestatie wordt dan wel gesproken over het ongeluk en de bloedwraak maar nergens staat een concrete reden of incentive waarom u nu plots wel over het ongeluk kan spreken." (eigen onderlijning).

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten aan die aan het voorgaande afbreuk doen of hier een ander licht opwerpen. Niettegenstaande begrip kan worden opgebracht voor de psychische moeilijkheden in verzoekers hoofde -onder meer door de medische problematiek van zijn dochter en door het verkeersongeval dat hij blijkens zijn verklaringen in 2014 onvrijwillig door een technisch mankement zou hebben veroorzaakt en waarbij iemand het leven zou hebben gelaten-, alsook voor de moeilijkheden die verzoeker (nog steeds) zou hebben om over het verkeersongeval te spreken, zoals hij thans opnieuw verklaart en geattesteerd wordt in het door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde medische document van 13 november 2017, biedt dit geen verschoning voor het tijdens zijn twee vorige verzoeken om internationale bescherming volledig onvermeld laten van de "ware toedracht" van zijn vluchtrelaas. Het rechtvaardigt, noch verklaart waarom hij bij zijn vorige verzoeken om internationale bescherming de zogeheten werkelijke reden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, met name het dodelijke accident en de bloedwraak, bewust verzweege, en er al die tijd voor koos om een vals, leugenachtig en fictief relaas op te dissen en hieraan vast te houden.

Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf zijn/haar eerste verzoek om internationale bescherming, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op zijn of haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin, daar op elk verzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure voor toekenning van internationale bescherming (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven, gelet op de vaststelling dat hij tijdens (de hele loop van) zijn twee voorgaande verzoeken om internationale bescherming ervoor koos om een verzonnen relaas uiteen te zetten en de beweerde werkelijke reden van zijn vlucht uit zijn

land van herkomst te verzwijgen, waarmee hij bewust essentiële elementen voor de asielinstanties achterhield.

De Raad benadrukt dat verzoeker tijdens de procedures in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming herhaaldelijk en meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang alle elementen te vermelden en de waarheid te vertellen, en op de vertrouwelijkheid van de procedure voor internationale bescherming. Door tijdens de gehele loop van de procedures in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming een heel andere versie van zijn vluchtmotieven uiteen te zetten, verzaakte verzoeker volledig aan de medewerkingsplicht die op hem, zoals op elk ander verzoeker om internationale bescherming, rust. De vaststelling dat verzoeker pas bij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming voor het eerst melding maakt van de volgens hem "ware toedracht van de feiten", en hij voorheen tijdens zijn vorige verzoeken de waarheid volledig achterhield en met leugenachtige en bedrieglijke verklaringen de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden, ondergraaft op fundamentele wijze verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid en de ernst van de door hem als "nieuwe problemen" aangeduide problemen, welke dus bezwaarlijk als nieuwe problemen/elementen kunnen worden beschouwd aangezien verzoeker er van bij de aanvang van zijn eerste verzoek om internationale bescherming kennis van had, doch er voor koos een geheel andere versie van zijn vluchtrelaas ten aanzien van de asielinstanties te geven.

4.2.3. Verzoeker betwist en bekritiseert de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier waaruit o.a. blijkt dat er geen bloedwraak wordt uitgeroepen ten gevolge van verkeersongelukken (administratief dossier, stuk 9 'landeninformatie', "landinfo: Tsj: het trad. gebruik v bloedwraak"), doch hij toont niet aan dat die informatie niet correct is en brengt zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Samen met de commissaris-generaal kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker niet weet te overtuigen van het (beweerde) wijdverspreide karakter van een bloedwraak op basis van een verkeersongeluk.

4.2.4. Voorts ontkracht, noch weerlegt verzoeker en werpt hij geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar op pertinente wijze het volgende wordt overwogen: "Los hiervan zijn uw verklaringen betreffende de nasleep zeer vaag en algemeen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familieleden en de familie van het slachtoffer, die overigens geen speciale machtsfunctie of iets dergelijks uitoefenen (CGVS p. 9), elkaar slechts 1 maal ontmoet hebben waarbij de bloedwraak tegen u werd uitgesproken. Het komt dan ook zeer bevreemdend over dat men u nooit gezocht heeft na het uitroepen van de bloedwraak, zelfs niet bij uw familie die u hielp om aan de bloedwraak te ontkomen. U gaf wel aan dat de familie in Moskou een navraag deed naar groen-ogigen (CGVS p.8-9) hetgeen op zijn minst vrij bizar overkomt en weinig verhelderend in een miljoenenstad indien men iemand daadwerkelijk zoekt (CGVS p.8-9). Eveneens is het bevreemdend dat er geen verdere bemiddelingspogingen, desnoods met plaatselijke moefti's of andere gezaghebbende personen, zijn geweest in het licht van het gegeven dat het om een ongeluk gaat en een levenslange bloedwraak hierdoor wel zeer verregaand is, zelfs in een Noord Kaukasische context." Deze vaststellingen, die derhalve onverminderd overeind blijven, ondermijnen voorts de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

4.2.5. Wat het door verzoeker eerder neergelegde proces-verbaal betreft, laat verzoeker geheel na een ander licht te werpen op de vaststelling van de commissaris-generaal dat indien/zo kan aangenomen worden dat hij daadwerkelijk bij een dodelijk verkeersongeluk betrokken was, uit het betreffende document enkel kan gedistilleerd worden dat er geen strafonderzoek tegen hem werd ingesteld en hij dus geen vervolging vanwege de autoriteiten dient te vrezen, doch het stuk hoe dan ook geen verwijzing bevat naar de beweerde bloedwraak, waardoor het geenszins van aard is de geloofwaardigheid hiervan te herstellen.

Verzoekers algemene argumentatie omtrent de mensenrechtenorganisatie "Memorial" en het feit dat het Commissariaat-generaal zelf vaak naar verslagen van die organisatie in haar informatiebronnen citeert, vermag geen afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissing in concreto met betrekking tot het door hem neergelegde document van Gannushkina wordt vastgesteld, met name: "Betreffende het document van Gannushkina kunnen in het licht van voorgaande meerdere bedenkingen worden gemaakt. Volgens u zouden zij op vraag van uw advocaat een onderzoek hebben gedaan naar de problematiek waarvan u beweert het slachtoffer te zijn (CGVS p.8). Uit de attestatie blijkt dat zij zich voor hun onderzoek enkel gebaseerd hebben op een rondvraag bij familieleden van u hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien het gebrek aan objectieve(re) bewijsbronnen kan

dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dergelijke documenten worden verleend. Bovendien komt het zeer bevreemdend over dat zij nergens melding maken van het uitzonderlijk karakter van uw geval en zij kortweg beamen dat er een bloedwraak tegen u is – in het rapport waar in bovenstaande reeds naar verwezen werd wordt memorial meermaals geciteerd. Nergens bevat het document enige nuancering met betrekking tot het uitroepen van bloedwraak of een weergave waarom zij wel degelijk overtuigd is dat u omwille van een verkeersongeluk, in tegenspraak tot gezaghebbende bronnen hieromtrent en de redelijke logica dat er vele dodelijke verkeersongelukken zijn zonder dat dit in een bloedwraak resulteert, hetgeen andermaal de wenkbrauwen doet fronsen. Dit document is bijgevolg te vaag om de manifest negatieve elementen op te heffen en dient benadrukt te worden dat dergelijke attesten in bepaalde gevallen nuttig kunnen zijn doch niet onweerlegbaar en zij ook aan bepaalde vereisten dienen te voldoen om afdoende bewijskracht te kunnen verlenen.”

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op voorgaande concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent het betreffende document, welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan het door verzoeker neergelegde schrijven van Gannushkina geen bewijswaarde worden gehecht.

4.2.6. Het verwijzen naar (algemene informatie omtrent) de algemene problematiek en praktijk van bloedwraak in Tsjetsjenië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen die niet worden ontkracht of weerlegd en op grond waarvan de commissaris-generaal met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas heeft besloten, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig asielaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.2.7. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tsjetsjenië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker brengt zelf geen informatie aan waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

4.2.8. Wat verzoekers psychische problemen betreft, die niet worden betwist, herhaalt de Raad dat verzoeker zich hiervoor dient te bedienen van de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat met een aantal elementen geen rekening werd gehouden. Zij licht toe dat zij gevolgd wordt door een psycholoog en een psychiater en zij te kampen heeft met een PTSS. Verzoekende partij verwijst naar een brief van memorial en van G. waaruit blijkt dat haar relaas en vrees wel degelijk geloofwaardig zijn. Verzoekende partij wijst erop dat de tegenpartij zelf memorial en G. gebruikt als bron zodat niet begrijpelijk is waarom geen geloof wordt gehecht aan haar relaas. Verzoekende partij benadrukt dat haar vrees ernstig is en de bloedwraak omwille van het dodelijk ongeval berust op waarheid aangezien in haar land van herkomst de familie van de overledene beslist of er al dan niet een bloedwraak komt. Derhalve kan haar vrees voor vervolging niet uitgesloten worden. Verzoekende partij besluit dat zij een 9ter heeft ingediend maar dit niets te maken heeft met haar vrees.

Verzoekende partij haalt aan dat met een aantal elementen geen rekening werd gehouden. Zij licht toe dat zij gevolgd wordt door een psycholoog en een psychiater en zij te kampen heeft met een PTSS. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij door een psycholoog en een psychiater wordt gevolgd en zij te kampen heeft met een PTSS. Uit een lezing van de bestreden beslissing en de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze elementen bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij haalt dit overigens zeer algemeen aan zonder concrete/specifieke elementen aan te voeren met betrekking tot deze problematiek waarmee geen rekening zou zijn gehouden en die eventueel tot een andere besluitvorming zou hebben geleid.

Waar verzoekende partij verwijst naar een brief van memorial en van G. waaruit blijkt dat haar relaas en vrees wel degelijk geloofwaardig zijn en zij erop wijst dat de tegenpartij zelf memorial en mevrouw G. gebruikt als bron zodat niet begrijpelijk is waarom geen geloof wordt gehecht aan haar relaas, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Verzoekers algemene argumentatie omtrent de mensenrechtenorganisatie “Memorial” en het feit dat het Commissariaat-generaal zelf vaak naar verslagen van die organisatie in haar informatiebronnen citeert, vermag geen afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissing in concreto met betrekking tot het door hem neergelegde document van Gannushkina wordt vastgesteld, met name: “Betreffende het document van Gannushkina kunnen in het licht van voorgaande meerdere bedenkingen worden gemaakt. Volgens u zouden zij op vraag van uw advocaat een onderzoek hebben gedaan naar de problematiek waarvan u beweert het slachtoffer te zijn (CGVS p.8). Uit de attestatie blijkt dat zij zich voor hun onderzoek enkel gebaseerd hebben op een rondvraag bij familieleden van u hetgeen inherent een verregaande subjectiviteit in zich draagt. Gezien het gebrek aan objectieve(re) bewijsbronnen kan dan ook geen doorslaggevende bewijskracht aan dergelijke documenten worden verleend. Bovendien komt het zeer bevreemdend over dat zij nergens

melding maken van het uitzonderlijk karakter van uw geval en zij kortweg beamen dat er een bloedwraak tegen u is – in het rapport waar in bovenstaande reeds naar verwezen werd wordt memorial meermaals geciteerd. Nergens bevat het document enige nuancering met betrekking tot het uitroepen van bloedwraak of een weergave waarom zij wel degelijk overtuigd is dat u omwille van een verkeersongeluk, in tegenspraak tot gezaghebbende bronnen hieromtrent en de redelijke logica dat er vele dodelijke verkeersongelukken zijn zonder dat dit in een bloedwraak resulteert, hetgeen andermaal de wenkbrauwen doet fronsen. Dit document is bijgevolg te vaag om de manifest negatieve elementen op te heffen en dient benadrukt te worden dat dergelijke attesten in bepaalde gevallen nuttig kunnen zijn doch niet onweerlegbaar en zij ook aan bepaalde vereisten dienen te voldoen om afdoende bewijskracht te kunnen verlenen.”

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op voorgaande concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent het betreffende document, welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan het door verzoeker neergelegde schrijven van Gannushkina geen bewijswaarde worden gehecht.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar vrees ernstig is en de bloedwraak omwille van het dodelijk ongeval berust op waarheid aangezien in haar land van herkomst de familie van de overledene beslist of er al dan niet een bloedwraak komt. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “4.2.3. Verzoeker betwist en bekritiseert de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier waaruit o.a. blijkt dat er geen bloedwraak wordt uitgeroepen ten gevolge van verkeersongelukken (administratief dossier, stuk 9 ‘landeninformatie’, “landinfo: Tsj; het trad. gebruik v bloedwraak”), doch hij toont niet aan dat die informatie niet correct is en brengt zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Samen met de commissaris-generaal kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker niet weet te overtuigen van het (beweerde) wijdverspreide karakter van een bloedwraak op basis van een verkeersongeluk.

4.2.4. Voorts ontkracht, noch weerlegt verzoeker en werpt hij geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar op pertinente wijze het volgende wordt overwogen: “Los hiervan zijn uw verklaringen betreffende de nasleep zeer vaag en algemeen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familieleden en de familie van het slachtoffer, die overigens geen speciale machtsfunctie of iets dergelijks uitoefenen (CGVS p. 9), elkaar slechts 1 maal ontmoet hebben waarbij de bloedwraak tegen u werd uitgesproken. Het komt dan ook zeer bevreemdend over dat men u nooit gezocht heeft na het uitroepen van de bloedwraak, zelfs niet bij uw familie die u hielp om aan de bloedwraak te ontkomen. U gaf wel aan dat de familie in Moskou een navraag deed naar groen-ogigen (CGVS p.8-9) hetgeen op zijn minst vrij bizar overkomt en weinig verhelderend in een miljoenenstad indien men iemand daadwerkelijk zoekt (CGVS p.8-9). Eveneens is het bevreemdend dat er geen verdere bemiddelingspogingen, desnoods met plaatselijke moefti’s of andere gezaghebbende personen, zijn geweest in het licht van het gegeven dat het om een ongeluk gaat en een levenslange bloedwraak hierdoor wel zeer verregaand is, zelfs in een Noord Kaukasische context.” Deze vaststellingen, die derhalve onverminderd overeind blijven, ondermijnen voorts de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij een 9ter heeft ingediend maar dit niets te maken heeft met haar vrees, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 25 juni 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS